

Metsäankka

Teksti: Annika Luther

Kuvat: Bettina Björnberg-Aminoff

Käännös: Annika Mäkin

Tämän satukirjan avulla haluamme kertoa lapsille, miten puusta syntyy lautoja ja miten laudoista tehdään puulelu, Metsäankka.

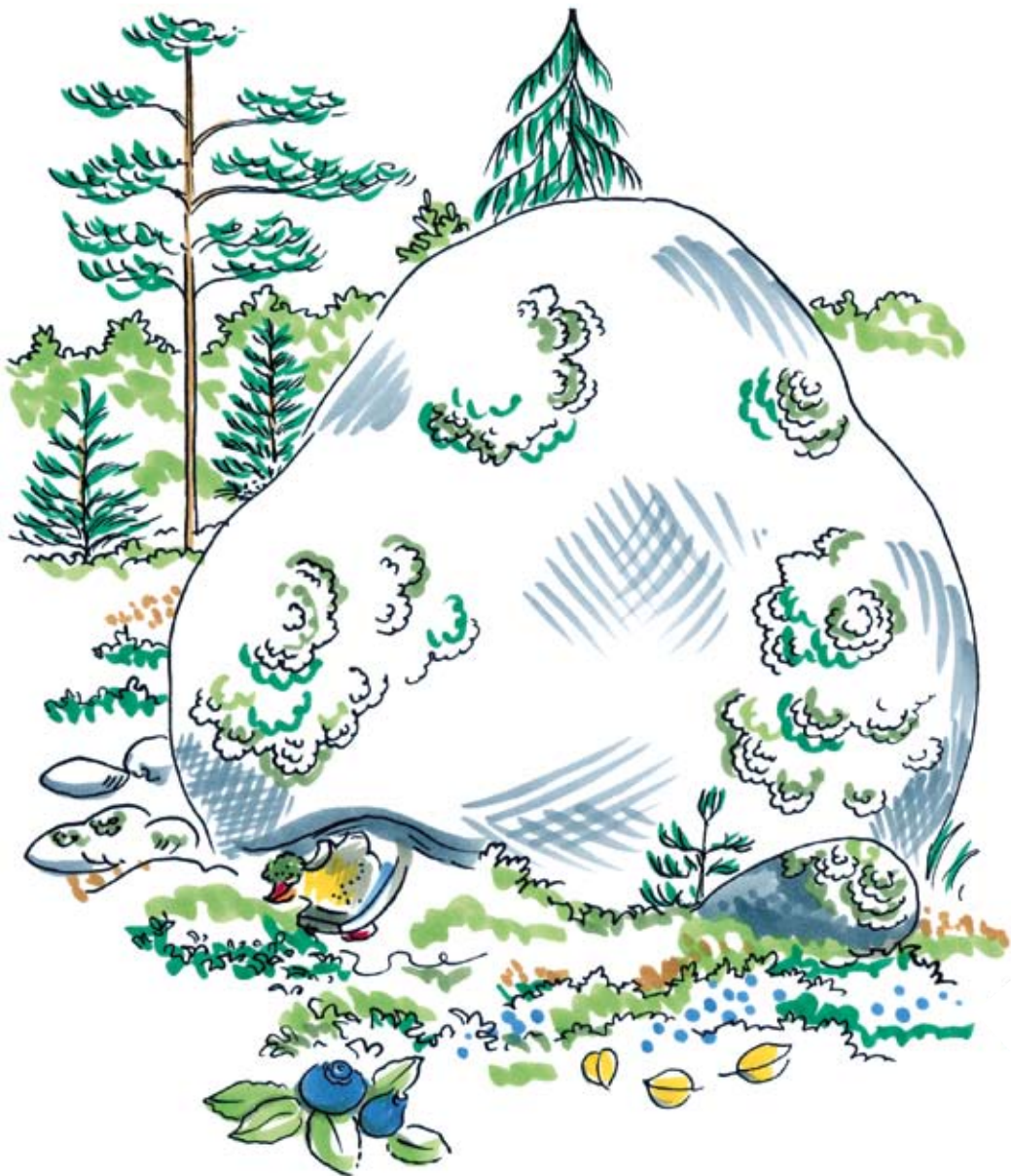
Suomen Metsäsäätiö, Föreningen för Skogskultur sekä Aktia ovat rahoittaneet satukirjan.

Julkaisija:

© Metsätalouden kehittämiskeskus Tapio

Metsäankka

Syvällä metsän siimeksessä, melkein suuren sammaleisen kiven alla asuu Metsänkka.

Aikoinaan se oli aivan tavallinen keltainen puunkka.
Se seiso neljällä punaisella pyörällä varustetulla
laudalla, jota lapset voivat vetää perässään.

Nyt sillä on enää yksi pyörä jäljellä ja sen väri on haalistunut, mutta sen sijaan se on saanut kauniin sammalmyssyn päähänsä ja näyttää yhtä tyytyväiseltä kuin aina.

Siellä kiven varjossa Metsäankkaa ei ole niin helppo nähdä. Ohi lentävä palokärki ei lainkaan huomannut sitä. Sen selkään laskeutunut sarvijäärä luuli sitä pudonneeksi oksaksi, ja

Valtteri, joka unohti sen metsään vieraillessaan isoäidin luona viime syksynä, on juossut sen ohi varmaan tuhat kertaa katsomatta oikeaan paikkaan.

Tuolla hän taas juoksee! Katso kuinka
Valtteriin uudet tossut loistavat!

Kerran kauan sitten Metsäankka asui aivan lähistöllä, männyn sisällä yhdessä monien muiden ankkujen kanssa. Kun alkoi olla ankkujen kuoriutumisen aika, ne kaakattivat ja räpyttelivät niin hurjasti, että koko mänty huojuu.

- Sosssooo! seisskkää paikallanne! muut männyt suhisivat.
- Onpasss sssinulla hoppu! Ihan kuin olissit matkalla jonnekin!
- Onko se minun vikani, että kutittaa? Ankkamänty kahisi kummastuneena. Tuntuu kuin minulla olisi perhosia vatsassa!

Valteri, joka oli samaan aikaan ulkona juoksemassa, kuuli myös suhinan ja kahinan, mutta ei ymmärtänyt mistä männyt juttelivat. Kun hänelle tuli nälkä, hän juoksi isoäidin keittiöön syömään makaronilaatikkoa.

Mutta silloin pihalla alkoi aivan hurja murina.

– Onko nyt maanjäristys? Valteri kysyi. Isoäiti katsoi ulos ikkunasta ja Valteri kiipesi häneen viereensä.

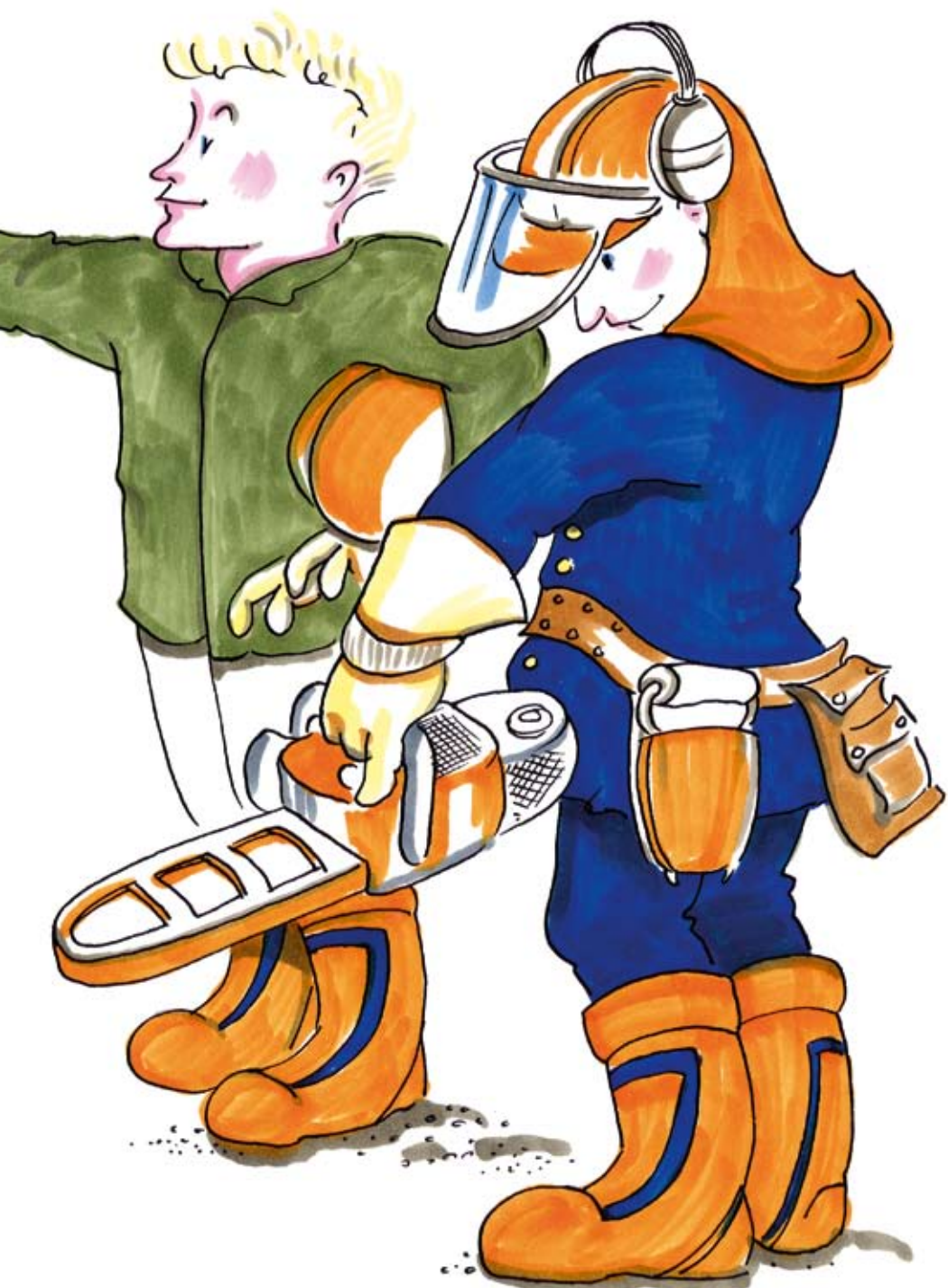

– Ei, sitä en kyllä usko.... Mutta näetkö! Ne tulevat jo nyt kaatamaan nuo männyt. Sehän on mainiota!

Valtteri liukui alas ikkunalaudalta ja ryntäsi ulos rappusille. Siellä hän pysähtyi äkkiä, mutta hänen silmänsä laajenivat laajenemistaan. Rappuset tärisivät jalkojen alla ja koko piha tutisi, kun valtava auto peruutti veräjältä sisään. Sitten moottori sammui ja ulos astui kaksi ukkoa, jotka vilkuttivat hänelle. Takakontista he ottivat esiin kypärät ja työvaatteet ja sitten he öljysivät ison punaisen moottorisahan ketjun.

– Valtteri! Istuudu ja pysy rappusilla! Jos jäät puun alle, sinustakin tulee makaronilaatikkoa! isoäiti huusi keittiön ikkunasta.

– Ketsuppiverellä! Valtteri ajatteli, mutta totteli varmuuden vuoksi ja istui käsivarret polvien ympärillä.

Nyt kaikki tapahtui tosi nopeasti.
RRRITS ja RRRÄTS ja KRRRRRR! Koko metsä kaikui, ja
pian sekä Ankkamänty että koko joukko tavallisia mäntyjä
metsänrajassa oli kaatunut sammalmättäille. Sitten niiden
oksat poistettiin.

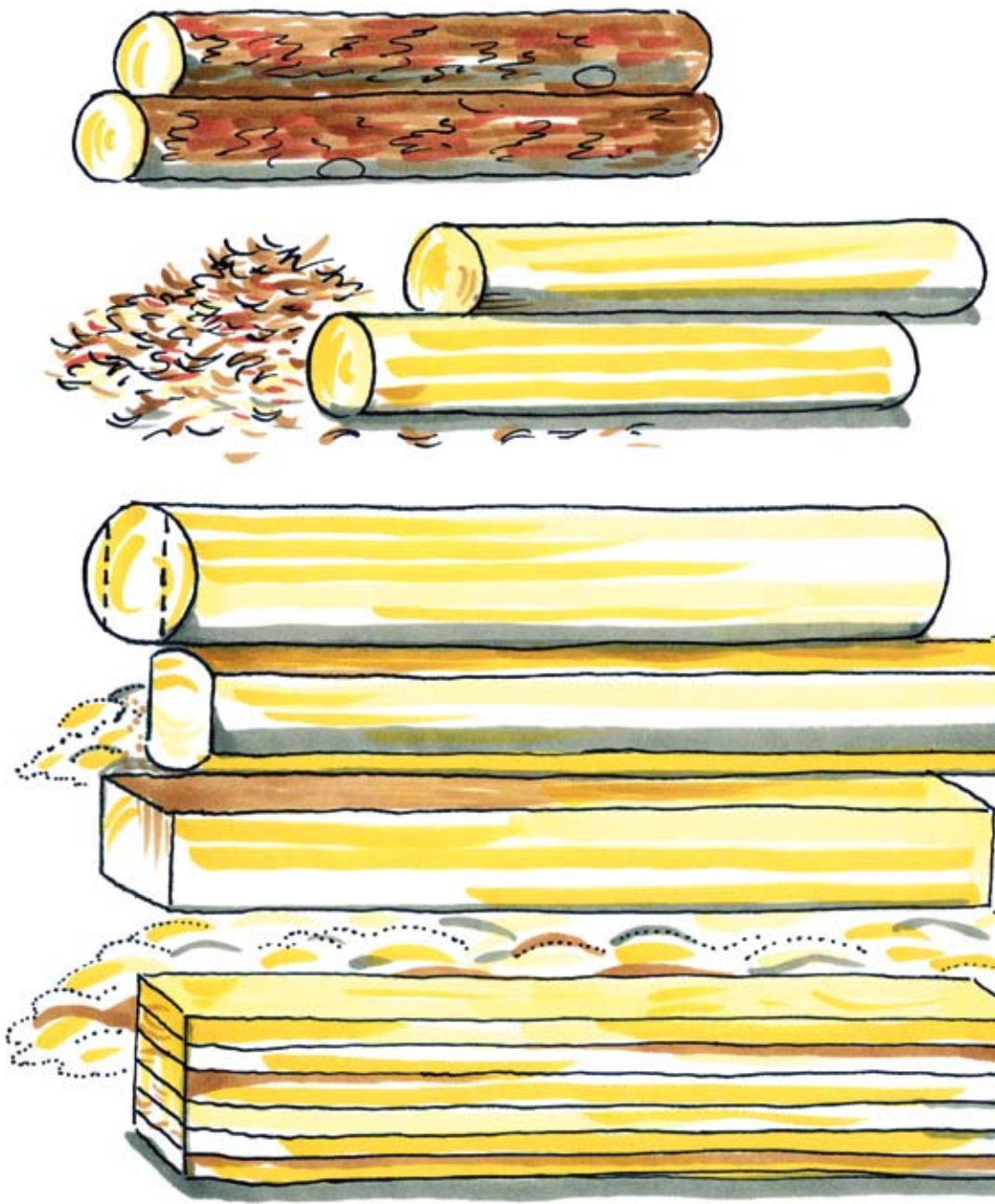

Tukit nostettiin kuorma-autoon, joka ajoi tiehensä. Piha hiljeni taas ja Valteri meni takaisin makaronilaatikkonsa luo, joka oli hyytynyt kylmäksi möykyksi lautasella.

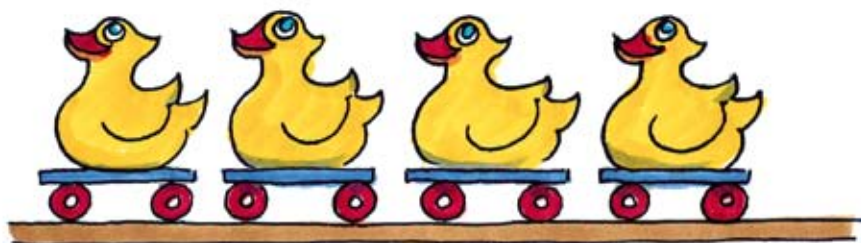
Kuorma-auto ajoi Suurelle Sahalle, jossa tukeista tuli lankkuja, lautoja ja hurjan paljon sahanpurua. Ankkamänty sahattiin

kokonaiseksi röykkiöksi palikoita, jotka tuoksuivat ihanasti pihkalta, ja jo seuraavana päivänä ne kuljetettiin puusepälle, joka teki...

Ankkoja!

Koko verstaas oli täynnä keltaisia puuankkoja.

Yhden niistä osti isoäiti Valterille, joka leikki sen kanssa koko kesän ennen kuin hän hukkasi sen sammalmättäälle kiven viereen.

Ja täällä Metsäankka asuu edelleen yksipyöräisenä sammalmyssyineen. Muurahaiset kiipeävät sen yli matkalla lehtikirvoilleen, mutta ne ovat niin pieniä ja kevyitä, etteivät ne edes kutita. Joskus orava pudottaa käpyjä sen

päälle, mutta se antaa niiden vain vieriä alas
selkää pitkin. Edes Valterin juostessa ohi se ei
päästä suustaan pienintäkään kaakatusta.

Eikö se halua Valtterin löytävän sitä ja vievän sen taas kotiin?
Miksi se on niin hiljaa? Mitä sinä luulet?

Sillä on yksinkertaisesti parempaa tekemistä. Näetkö, mitä se tekee?
Sehän hoitaa uutta pikkuista ankkamäntyä!

ISBN 978-952-5694-34-5